

Arrest

nr. 152 549 van 15 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 februari 2015 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juli 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 juli 2015.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die loco advocaat M. GROUWELS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, namelijk de problemen met PLOTE en LTTE.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd onontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken, omdat hij niet verscheen voor zijn verhoor.

Verzoekers tweede asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 27 749 van 26 mei 2009 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

Ter ondersteuning van zijn derde asielaanvraag legt verzoeker een origineel arrestatiebevel van het Vavuniya gerecht, enkele foto's van zijn gezin, een brief van zijn echtgenote aan de “grama niladhari”, een briefomslag, een kopie van zijn identiteitskaart en een verzoekschrift van zijn advocaat neer.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Het origineel arrestatiebevel van het Vavuniya gerecht, de foto's van zijn gezin, de brief van zijn echtgenote aan de “grama niladhari”, de briefomslag en de kopie van zijn identiteitskaart, allen neergelegd in het kader van zijn huidige asielaanvraag, maken de kans niet aanzienlijk groter dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De Raad hecht geen bewijs aan het origineel arrestatiebevel van het Vavuniya gerecht, daar uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat er in Sri Lanka een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten als een arrestatiebevel tegen betaling verkregen kunnen worden. Bovendien moeten documenten beoordeeld worden in samenhang met de verklaringen en hebben derhalve slechts objectieve bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen.

Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Een lezing van 's Raads arrest nr. 27 749 van 26 mei 2009 maakt duidelijk dat van geloofwaardige verklaringen geen sprake is.

De bewijswaarde wordt nog verder ondermijnd door de vaststelling dat verzoeker al sinds 2005 gezocht zou worden door PLOTE (en bij uitbreiding de Sri Lankaanse autoriteiten), maar dat er pas in september 2013, een maand nadat zijn regularisatieaanvraag hier werd afgewezen, een arrestatiebevel wordt uitgevaardigd.

De kritiek in het verzoekschrift op de rapporten in het administratief dossier aangaande de corruptie in Sri Lanka toont niet aan dat deze informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien verzoeker nalaat enige andersluidende informatie dienaangaande voor te leggen. Het komt nochtans aan verzoeker toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie niet correct is.

De uitleg in het verzoekschrift dat men al eerder naar verzoeker kwam vragen, maar dat de autoriteiten bezig zijn met het heropenen van een aantal oude zaken tegen LTTE-leden en dat ze hem willen dwingen om nog andere (oud-)leden van LTTE te identificeren, is slechts een blote bewering die niet kan verklaren waarom verzoeker, die al sinds 2005 gezocht zou worden door PLOTE (en bij uitbreiding de Sri Lankaanse autoriteiten), pas in september 2013, een maand nadat zijn regularisatieaanvraag hier werd afgewezen, een arrestatiebevel ontving.

De brief van verzoekers echtgenote aan de "grama niladhari" heeft een duidelijk gesolliciteerd karakter. Dit document met subjectief karakter kan het asielaanvraag van verzoeker dan ook niet staven, noch zijn geloofwaardigheid herstellen.

De verwijzing in het verzoekschrift naar een arrest van de Raad (RvV 18 november 2013, nr. 133 909) is niet dienstig, daar dit arrest een individueel geval betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347).

De foto's van verzoekers gezin, de briefomslag en de kopie van zijn identiteitskaart bevatten slechts informatie die niet betwist wordt, doch vormen geen bewijs van vervolging of het lopen op een risico op ernstige schade bij terugkeer naar Sri Lanka.

De "brief advocaat S.", toegevoegd aan een schrijven van verzoekers raadsman op de Raad toegekomen op 5 juni 2015, betreft een fotokopie, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat dit door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen is (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

De bij deze brief gevoegde "Bijlage 35" op naam van verzoeker heeft slechts betrekking op verzoekers verblijf in België en doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

5. In de brief van verzoekers raadsman, in het kader van verzoekers huidige asielaanvraag neergelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, wordt verwezen naar "een reeks informatie uit internationale rapporten waaruit blijkt dat personen die in het buitenland asiel vroegen omwille van hun (vermeende) lidmaatschap of steun aan de LTTE, of omwille van hun behoren tot de Tamil-etnie, bij hun terugkeer naar Sri Lanka op systematische wijze aangehouden, en vaak mishandeld worden". In deze brief haalt verzoeker aan uit rapporten dd. 22 september 2011 en 13 augustus 2013 van OSAR, uit berichten dd. 14 februari 2012 en 29 mei 2012 van Human Rights Watch, uit de "Terugkeernieuwsbrief" dd. juni 2012 van Vluchtelingenwerk Vlaanderen, uit een bericht dd. juni 2011 van Amnesty International en uit een rapport dd. 22 augustus 2011 van "Commission de l'immigration et du statut de réfugié" du Canada".

In zijn verzoekschrift herhaalt verzoeker dat uit rapporten van internationale organisaties zoals Amnesty International, Human Rights Watch en OSAR en uit een rapport van de Canadese overheid blijkt dat asielaanvragers van Tamil-origine, die buiten Sri Lanka zonder succes een asielaanvraag hebben ingediend en die na afloop van de Sri Lankaanse burgeroorlog terugkeren naar Sri Lanka, systematisch gevisieerd worden door de Sri Lankaanse autoriteiten, louter omwille van hun Tamil-etnie. Verzoeker

klaagt aan dat het administratief dossier slechts gedateerde informatie over de veiligheidssituatie in Sri Lanka bevat en dat uit niets blijkt dat zijn dossier op zijn individuele merites -met name zijn profiel van etnische Tamil uit het Noorden, het feit dat hij eerder een asielaanvraag indiende, dat hij illegaal het land uitreisde, dat hij bij zijn asielaanvraag in het buitenland verklaard heeft linken te hebben met LTTE, dat zijn asielaanvraag in het buitenland werd afgewezen en dat er thans een aanhoudingsbevel tegen hem is uitgevaardigd- werd beoordeeld, zoals thans wel voorgeschreven wordt door de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers From Sri Lanka" van 21 december 2012.

De bestreden beslissing vermeldt dienaangaande: "Het UNHCR in zijn Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka d.d. 21 december 2012 wijst er weliswaar op dat algemene mensenrechtensituatie in Sri Lanka precair is, maar stelt dat in het licht van de huidige situatie in Sri Lanka alle aanvragen van asielzoekers uit Sri Lanka op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut er vooral van afhangt of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Sri Lanka op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Sri Lanka van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het profiel van een Tamil afkomstig uit het Noorden van Sri Lanka is evenmin voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Dit was wel nog het geval volgens de UNHCR Eligibility Guidelines voor Sri Lanka van april 2009. U persoonlijk hebt op geen enkele wijze aangetoond tot één van deze door UNHCR opgesomde mogelijke risicoprofielen te behoren. De twaalf risicofactoren waarnaar het Europees Hof voor de Rechten van Mens verwijst voor de beoordeling van asielaanvragen van Tamils uit Sri Lanka en andere risicofactoren gedetecteerd door het Commissariaat-generaal in haar Subject Related Briefing "Sri Lanka. Risico bij Terugkeer" (dd. 21 maart 2013) werden voor zover relevant bij de beoordeling van uw asielaanvraag mee in overweging genomen."

De Raad stelt vast dat de "Subject Related Briefing "Sri Lanka. Risico bij Terugkeer" (dd. 21 maart 2013)", waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, niet is toegevoegd aan het administratief dossier, waardoor het de Raad onmogelijk is om zich een actueel en correct beeld te vormen aangaande de situatie voor terugkerende asielzoekers van Tamil-origine, temeer daar verzoeker verwijst naar relevante informatie in rapporten en berichten die dateren van juni 2011, 22 augustus 2011, 22 september 2011, 14 februari 2012, 29 mei 2012, juni 2012 en 13 augustus 2013.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg lijkt het erop dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verwerende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie.

3. De verwerende partij heeft op 16 juli 2015 een aanvullende nota ingediend en de SRB "Sri Lanka: Risico bij terugkeer" dd. 21/3/2013 toegevoegd.

Onder verwijzing naar 's Raads arrest nr. 86.550 van 31 augustus 2012 vraagt verzoekende partij om voornoemde SRB uit de debatten te weren aangezien een vraag tot horen niet kan dienen om het administratief dossier neer te leggen of om het administratief aan te vullen met de stukken die ontbreken.

De Raad wijst er vooreerst op dat de SRB betrokken werd bij de bestreden beslissing. In de beschikking wordt vastgesteld dat voornoemde SRB niet aan het administratief dossier werd toegevoegd en dat "het

de Raad onmogelijk is om zich een actueel en correct beeld te vormen aangaande de situatie voor terugkerende asielzoekers van Tamil-origine, temeer daar verzoeker verwijst naar relevante informatie in rapporten en berichten die dateren van juni 2011, 22 augustus 2011, 22 september 2011, 14 februari 2012, 29 mei 2012, juni 2012 en 13 augustus 2013”.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij het administratief dossier heeft opgevraagd en vaststelde, zoals blijkt uit het verzoekschrift, dat voornoemde SRB niet aan de stukken was toegevoegd. Verzoekende partij heeft niet gevraagd om voornoemde SRB op te sturen en is, volgens het verzoekschrift, van mening dat zijn *“informatie (...) afkomstig (is) van gezaghebbende internationale NGO's en van studiediensten van de overheid van derde landen, zodat deze geacht moeten worden neutraal te zijn en er bijzondere waarde aan gehecht moet worden (zoals blijkt uit het arrest MSS/België en Griekenland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 21.01.2011).”* en ze *“alleszins gezaghebbender (zijn) dan de SRB van maart 2013 van CEDOCA (...)”*. Redelijkerwijs kan dan ook aangenomen worden dat verzoekende partij kennis heeft/had van de SRB aangezien zij haar informatie inhoudelijk toetst aan de informatie en het standpunt van het Commissariaat-generaal zoals gesteld in de bestreden beslissing.

Aangezien de voornoemde SRB betrokken werd bij de bestreden beslissing, is het geen nieuw element en gaat de Raad er van uit dat het ontbreken van dit stuk in het administratief dossier berust op een materiële vergissing, die door de verwerende partij werd rechtgezet.

Op 22 september 2014 werd in toepassing van artikel 26, § 1 van de wet van 10 april 2014 aan verzoekende partij de mogelijkheid geboden om een nieuw verzoekschrift in te dienen met het oog op behandeling ervan in volle rechtsmacht conform het gestelde in artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet (stuk 4 dossier RvV). Verzoekende partij heeft geen nieuw verzoekschrift ingediend zodat het eerste verzoekschrift van rechtswege gelijkgesteld worden met een beroep zoals bedoeld in artikel 39/2, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij vraagt per aangetekend schrijven van 4 juni 2015 om haar zaak zo spoedig mogelijk te behandelen.

Artikel 39/2, § 1 luidt als volgt: *“De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.*

De Raad kan:

1° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen;

2° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

3° onverminderd het bepaalde in 1° en 2°, de bestreden beslissing tot niet-inoverwegingneming van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bedoeld in artikel 57/6/1, eerste lid, of in artikel 57/6/2, eerste lid, vernietigen omdat er ernstige aanwijzingen bestaan dat de verzoeker in aanmerking zou komen voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling, zoals bepaald in artikel 48/3, of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4. (...)”

Aangezien de Raad thans over de ontbrekende stukken van het administratief dossier beschikt kan hij nagaan op basis waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de conclusie komt dat verzoekende partij geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt en is er geen reden meer om de bestreden beslissing wegens het ontbreken van deze informatie te vernietigen.

3.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 14 juli 2015, voert verzoekende partij aan dat zij het niet eens kan zijn met de appreciatie in de bestreden beslissing over haar profiel aangezien zij wel degelijk een risicoprofiel heeft omdat zij een Tamil is uit het Tamil gebied, een asielaanvraag heeft ingediend in het buitenland, zij tijdens haar asielaanvraag verklaarde lid te zijn geweest van de LTTE en het land illegaal heeft verlaten. Verzoekende partij stelt dienaangaande nog dat haar standpunt, met name dat zij een risicoprofiel heeft, steunt vindt in verschillende rapporten van internationale organisatie zoals Amnesty International, Human Rights Watch en OSAR. Verzoekende partij wijst er bovendien op dat in de bestreden beslissing

niet ontkend wordt dat terugkeerders kunnen aangehouden worden bij binnenkomst van hun land van herkomst, Sri Lanka. Verzoekende partij is dan ook van oordeel dat zij een risicoprofiel heeft aangetoond, op basis van haar persoonlijke kenmerken, zij benadrukt dat naast haar etnie en afkomst uit Tamilgebied, rekening moet gehouden worden met het feit dat zij illegaal het land verliet en zij als asielmotief in haar asielaanvraag stelde vervolgd te worden, verklaard heeft een link te hebben met de LTTE en een aanhoudingsbevel werd uitgevaardigd. Verzoekende partij heeft voldoende risicofactoren zoals deze ook worden opgelijst in het Britse UKAIT-arrest. Verzoekende partij stelt dat de informatie die zij heeft aangebracht recenter is dan de CEDOCA informatie van maart 2013 en dat dit informatie betreft van gezaghebbende internationale NGO's en van studiediensten van de overheid van derde landen. Verzoekende partij is het er niet mee eens dat de informatie afkomstig van NGO's niet als objectief wordt aanzien en dat de commissaris-generaal van oordeel is dat bepaalde informatie gepubliceerd wordt door lobbygroepen. Verzoekende partij wijst er op dat ook uit de informatie waarin wordt gesteld dat terugkeerders niet gefolterd worden, niet uitgesloten wordt dat terugkeerders met een link met de LTTE onder foltering kunnen ondervraagd worden of dat zij verder worden gevolgd door de autoriteiten (zie SRB p.6-7).

3.2. Verwerende partij stelt dat verzoekende partij geen nieuwe elementen heeft bijgebracht en dat zij derhalve blijft bij wat gesteld wordt in de bestreden beslissing.

4.1. De Raad herneemt vooreerst dat in het licht van de huidige situatie in Sri Lanka alle aanvragen van asiellozoekers uit Sri Lanka op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut er vooral van afhangt of de asiellozoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Sri Lanka op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Sri Lanka van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het profiel van een Tamil afkomstig uit het Noorden van Sri Lanka is evenmin voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Dit was wel nog het geval volgens de UNHCR Eligibility Guidelines voor Sri Lanka van april 2009.

4.2. De Raad stelt vast dat uit alle rapporten die geanalyseerd werden over de risico's bij terugkeer voor Tamils kan geconcludeerd worden dat elke Sri Lankaan zeer grondig gescreend kan worden bij terugkeer (Subject Related Briefing "Sri Lanka. Risico bij Terugkeer (dd. 21 maart 2013)"). De autoriteiten zullen hierbij alles willen weten over de identiteit en de herkomstregio van de terugkeerder maar ook over de omstandigheden en het tijdstip van vertrek uit Sri Lanka proberen te achterhalen. Wie uit de voormalige oorlogszone komt en vertrokken is tijdens het conflict kan grondiger ondervraagd worden dan andere terugkeerders. De autoriteiten beschikken zeker ook over databases waarmee terugkeerders gecheckt worden tegen lijsten van gezochte personen (personen tegen wie een arrestatiebevel loopt, wie zich aan een borg onttrokken heeft, wie ontsnapt is). Ook worden de terugkeerders gecheckt tegen lijsten van wie gezocht wordt omwille van andere feiten (desertie, mensensmokkel, illegale uitreis). Ook wie betrappt wordt op het bezit van (ver)vals(t)e documenten of wie geen identiteitsdocumenten heeft loopt het risico op grondige ondervraging. Wie een kritische positie heeft ingenomen (of inneemt) tegen de regering kan zeker ook hierover ondervraagd worden. Wie in de ogen van de autoriteiten verdacht kan worden van banden met de LUE (strijders, handlangers, familieleden, fondsenwerfers, hoog profiel, laag profiel, ...) loopt dus het risico hierover ondervraagd te worden. Deze personen kunnen in het kader van de PTA ook bijzonder hard worden aangepakt. Het kan zelfs gebeuren dat deze personen op illegale wijze zullen aangepakt worden (zonder "détention order" of FIR). In beide gevallen (legale detentie, illegale detentie) is vrijkoop mogelijk, maar dit hangt af van de intenties van de politie. Een hoog profiel ex-LTTE kaderlid zal zich in ieder geval niet kunnen vrijkopen.

Zoals elke Sri Lankaan die geconfronteerd wordt met de groeiende militarisering van bepaalde regio's kunnen ook terugkeerders naar deze regio's geconfronteerd worden met de stijgende criminaliteit die met de militarisering gepaard blijkt te gaan.

Behalve HRW en AI zijn de organisaties die beweren gevallen van foltering op terugkeerders te kennen quasi allemaal hetzij organisaties die lobbywerk verrichten voor de Tamils in Sri Lanka hetzij organisaties die in het bijzonder opkomen voor de kansen van asiellozoekers in het Westen. De rapporten over foltering op terugkeerders na de oorlog bieden bovendien geen kijk op de meeste elementen die een rol spelen in de beoordeling van een asielaanvraag (identiteit slachtoffers, redenen en wettelijk kader

van de foltering, omstandigheden van de foltering, manier van vrijlating, reisweg terug naar het VK, eventuele documenten van de betrokkenen...). CEDOCA heeft FFT en HRW gevraagd om deze elementen (eventueel *off the record*) te mogen kennen, maar deze organisaties hebben dergelijke informatie over hun "cases" tot op heden niet gedeeld. Hierdoor is het momenteel niet mogelijk om uit de geanalyseerde mensenrechtenrapporten te concluderen dat louter een asielaanvraag, of een verblijf in het Westen, of vredelievend activisme (deelname aan protestdemonstraties) de negatieve belangstelling van de autoriteiten zouden kunnen opwekken.

De bijkomende contacten die CEDOCA gelegd heeft met andere bronnen die de mensenrechtensituatie in Sri Lanka van nabij opvolgen, hadden (behalve Charu Lata Hogg, die als consulente voor HRW werkt) geen weet van Sri Lankanen die in de loop van de laatste jaren na hun terugkeer gefolterd zouden geweest zijn. Alleen Charu Lata Hogg, die in het verleden bij HRW heeft gewerkt en momenteel nog steeds consulente is voor deze organisatie, beweerde op de hoogte te zijn van gevallen van foltering op terugkeerders.

4.3. De Raad dient evenwel vast te stellen dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekende partij niet aantoonbaar *"tot één van deze door UNHCR opgesomde mogelijke risicoprofielen te behoren"*, zonder dat daarbij aangegeven wordt welke risicoprofielen UNHCR aangeeft. Voorts wordt gewezen op 12 risicofactoren waarnaar het EHRM verwijst voor de beoordeling van asielaanvragen van Tamils uit Sri Lanka, zonder dat de risicofactoren in de bestreden beslissing worden gepreciseerd. Dienaangaande kan de Raad afleiden uit het administratief dossier over welk arrest van het EHRM het gaat, doch verwerende partij kan het niet aan de Raad overlaten uit het arrest een en ander te puren, temeer ook niet wordt aangegeven welke *"andere risicofactoren gedetecteerd door het Commissariaat-generaal"* "relevant" waren bij de beoordeling van de asielaanvraag van verzoekende partij. Verwerende partij verwijst weliswaar naar de Subject Related Briefing "Sri Lanka. Risico bij Terugkeer (dd. 21 maart 2013)", doch ook in deze is het niet aan de Raad uit een 32 bladzijden SRB te detecteren welke *"andere risicofactoren"* de commissaris-generaal in aanmerking heeft genomen bij zijn beoordeling.

5. Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg lijkt het erop dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet.

6. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 januari 2014 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS